

Kärleks visa.

82

Ach högaste himmel och fallande jord.
Det passar för en yngling, en yngling så god,
att trampa uppå jorden att omkligt vara uå,
att älska en väin, den du aldrig kan få.

Du talar visst väl, men du tänker intet så
och när jag vänder ryggen till så ler du lärlat.
Var gång du till nej går, visst roar det dig,
att du får tala falskhet och göra narr av mig.
Då så dant falskt hjärta får aldrig se land,
så mycket har jag läsit i mitt åttende land.
Jag med min öron hör, och med min öron sett
att aldrig falskt hjärta jeg burit mot dig.

Om dagen vid natt arbete så är du i mitt sinn
om natten när jeg sover, så är du i min dröm
Om morgon när jeg vaknar, om saknar jeg lä!
Jeg saknar lilla vännen, hon är längt härför.

Din roseuröda kinder, din soher sota num
de hava ju legt uppå mig en bärda så tung
Den bärden får jeg bärta och draga för dig.
Så länge som blodet är varmt uti mig.

Du söker efter rikedomar, pånyar och guld
men du får ju intet mera än tvåna skovlar nuell,
och fyra tunna bräder och så en svepeduk.
Blott fyra tunna bräder att vila i till slut.

Nu får jeg avsked taga och bjuda dig adjö.
Jeg får ej längre vara din älskads följen.
Dig så har jeg älskat i liv och i död.
For dig så vill jeg väga mitt hjärteblod så röd.

Ur Maria Körings
visor 1890.
Malar.

